

ЛАЙКОМ ІВАН ІВАНОВИЧ
Герой світла
(06.07.1974 – 25.10.2023)

Народився 6 липня 1974 року в місті Шахтинськ, Казахстан.

Вже з ранніх років він виявляв рішучість і прагнення досягати висот, завжди намагаючись бути корисним і підтримувати оточуючих.

У 1979 році його родина переїхала в Україну в м. Тернівка і з цього моменту Іван жив з Україною в серці.

Навчався у загальноосвітній школі №2 та №7 у м. Тернівка.

Закінчивши навчання, працював на шахті над ІКУ, демонструючи свою відповідальність та готовність учитися.

У 1996 році він здобув вищу економічну освіту в Міжнародній академії наук, Інституті управління, бізнесу та права. Працював економістом на шахті «Героїв Космосу», а потім продовжив трудовий шлях на шахтах «Благодатна» та «Самарська» прохідником.

З 2014 року мріяв захищати свою Батьківщину. Він хотів приєднатися до добровольців, але, виховуючи сам на той момент неповнолітніх дітей, не міг залишити їх самих.

Коли почалася повномасштабна війна, Іван не залишив бажання стати на захист України.

10 травня 2023 року Іван добровольцем пішов до військкомату і розпочав свій військовий шлях. Його направили на навчання, і вже за місяць він вирушив до Франції на додаткове навчання штурмовій справі.

Служив у 58-й окремій мотопіхотній бригаді. У вересні його направили на фронт у Волноваський район Донецької області.

Звання: солдат.

Завжди був першим, хто виявляв готовність іти на найскладніші завдання. Він вірив у свою команду і ніколи не покидав побратимів. Як він сам писав в одному зі своїх повідомлень: «Ми терті калачі, я не покину їх».

Його побратими пам'ятають не лише як відважного бійця, але і як людину, яка не втрачала гумору навіть у найтяжчі моменти. В одному зі своїх повідомлень він писав: «У мене товариш за хвилину постріляв з автомата, кулемета і американського гранатомета, і це з простріленою задницею. Від госпіталізації відмовився, а я – непереможний дух цієї команди з дуже високим пафосом. Під час кожної атаки ворога виголошую якусь пафосну промову, і всі почуваються героями. Взагалі війна – це широке поле для психологічних експериментів».

Остання його місія стала символом незламності.

23 жовтня попри те, що мав закінчувати лікарняний, Іван вирішив не залишати своїх побратимів. Він разом із ними вирушив на своє останнє завдання, яке виконували з безмежною відвагою і честю.

25 жовтня 2023 року Іван загинув під мінометним обстрілом, захищаючи свою країну до останнього.

Він пішов із життя як справжній Герой, залишивши по собі не лише спогади, а й незламний приклад мужності та любові до своєї країни. Він був воїном світла, який все життя прагнув бути там, де найбільше потрібна його допомога.

Після себе він залишив двох доньок, які завжди нестимуть у серцях пам'ять про свого батька – Людину, яка своїм прикладом показала, що значить бути відданим і рішучим.

«Мій тато – Герой, і це слово назавжди буде з ним».

Похований у м. Дніпро на Краснопільському кладовищі.

Нагороджений:

- Представлений до нагородження орденом Богдана Хмельницького III ступеня за відвагу і незламність.
- Державна нагорода Президента України – Орден «За мужність» III ступеня (посмертно)

У Івана залишилися дві доньки, батько, сестра та внучка.